

Té l'amor una equació?

(Carla Salvat Casado – 1r premi de la categoria *Secundària*)

De fet, des de fora era un matrimoni força normal. Tant l'un com l'altre tenien un aspecte corrent i no haguessin destacat especialment per res enconcret. Ell es deia Pau, tenia al voltant de quaranta anys i li agradava força la seva feina: professor de matemàtiques. Ja des de ben petit havia sentit una gran passió per aquest àmbit, passió que fins i tot de vegades li havia comportat una certa animadversió per part dels seus companys. Portava dotze anys casat amb la seva dona, la Sara, que també era mestra, però d'educació infantil. Podríem dir que la seva relació era bona, i que la desmesurada afició que ell tenia per les matemàtiques no l'havia enterbolit en cap moment, tot i que la dona s'havia acostumat amb el temps a petites renúncies. Sovint havien deixat d'anar al cinema perquè ell s'havia entestat a resoldre una equació difícil o havien deixat la taula buida, que havien reservat a un restaurant, perquè el Pau estava fent-li voltes a una integral especialment complicada. Tanmateix, la Sara estava d'acord amb els costums del seu marit i, fins i tot, li feien una certa gràcia, per la qual cosa l'anomenava carinyosament "la meva petita equació".

El que més li agradava al Pau de les matemàtiques eren les equacions, les integrals i les derivades. Es podria dir que estava obsessionat amb aquests tres temes concrets.

Un matí, com qualsevol altre, es va llevar i es va preparar per anar a fer classe als seus alumnes. Pel camí, va veure un cartell a un fanal que li va cridar l'atenció i es va acostar a llegir-lo. Se li van il·luminar els ulls quan va veure que era un anunci d'una exposició de matemàtiques a la UPC. A més, al cartell hi havia dibuixades unes quantes figures, i quasi va posar-se a plorar quan va veure reflectides les seves estimades equacions. Es va treure el mòbil de la butxaca i li va fer una foto al cartell. Va arribar a l'escola, va repartir els exàmens als seus alumnes i es va posar a corregir treballs. Tanmateix, poc va durar corregint: no havien passat més de cinc minuts quan va tenir la temptació de mirar-se les fórmules de la foto que li havia fet al cartell. Discretament, va escriure-les a un paper repetides vegades, i els hi va buscar el sentit.

Va continuar el dia molt nerviós, no parava de pensar en les noves fórmules. Al camí de tornada a casa, va prendre moltes fotografies d'objectes que veia, com sempre, però aquell cap exageradament, no podia parar.

Tenia tantes ganes de anar a veure l'exposició que tenia la sensació que, si no hi anava, es tornaria boig, així que va decidir faltar a la feina al dia següent.

Va sopar amb la seva dona a la petita i acollidora cuina de casa seva i li va comentar on anava al dia següent. Ella va sospirar, però li va dedicar una mirada d'aprovació i li va dedicar un discret, però sincer somriure. Va pensar que era un altre exemple de l'obsessió matemàtica del seu marit. Al matí següent, el Pau va matinar més del normal, estava ansiós, tenia moltes ganes de veure aquella exposició. Va sortir disparat de casa, amb una petita llibreta de butxaca i un llapis i va dirigir-se a l'exposició.

Només entrar, va veure el que més li agradava: fotografies de diferents formes i les seves equacions. Va quedar fascinat, va començar a trobar-li un sentit i una equació a tot. No podia parar d'anotar a la llibreta tot d'equacions. Com la que forma una baldufa: $x^2 + y^2 = z^3 (1-z)$.

Va arribar un punt en el qual el cap li feia voltes, i fins i tot veia borrós, només veia números i més números, equacions i més equacions. Va estar-hi tot el matí, fins que van tancar al migdia.

Al camí de tornada a casa, pensava en tot el que havia vist i només es podia preguntar: Tot en aquest món té una equació? Jo tinc una equació? Preguntes amb les quals va estar entretingut tot el dia, intentant trobar-hi respostes.

Només arribar a casa, va analitzar-ho tot, detall per detall, i li va buscar equacions a tot el que l'envoltava. Inconscientment, va agafar un marcador i es va posar a escriure equacions a les parets, al sastre, als plats, a les taules,... a tot. A tot li trobava una equació i la marcava, inclús va estar gairebé una hora per trobar la del vàter. Sentia una mena de felicitat i orgull, ja que a tot li trobava una equació, i va tornar a la pregunta de: Jo tinc una equació?

Va decidir donar-li unes quantes voltes, únicament a aquella pregunta.

Al vespre, va arribar la Sara i amb molt d'interès va anar a parlar amb ell per veure com li havia anat a l'exposició.

Quan va entrar a l'estudi, el va veure a ell, a en Pau, assegut a la seva cadira amb un munt de papers sobre la taula, un llapis a la mà, i una postura de concentrat i cansat. Va mirar al seu voltant, i es va adonar que la majoria d'objectes de la casa estaven marcats amb equacions. Per un moment, es va quedar de pedra pensant si després aquella tinta marxaria, però va mirar en Pau i el va veure tan concentrat amb el que fos que estigués escrivint en aquella pila de papers, que no li va donar importància als objectes guixats.

—Hola carinyo! -el va saludar ella fent-li una abraçada per darrere.

Semblava que ell no havia ni notat la seva presència, tenia els ulls clavats a un deis papers i no va ni aixecar el cap.

—Pau? Pau, em sents? Ja soc aquí. -va insistir ella.

—Ah, hola, no t'havia sentit entrar. -va respondre ell aixecant el cap del paper uns segons per fer-li un petó a la gaita.

Seguidament, es va tornar a perdre en la foscor d'aquelles anotacions.

La Sara, amb un somriure sota el nas i negant amb el cap, se'n va anar a preparar el sopar.

Després de més de tres hores seguides, en Pau va trobar la resposta a una de les seves preguntes. Es va adonar que sí, ell tenia una equació. Només era qüestió de separar les diferents formes i parts del seu cos trobant petites equacions, per després trobar-ne una més gran, que l'inclogués tot.

Satisfet i content amb els seus èxits, va anar a sopar juntament amb la seva estimada dona, i va compartir-ho tot amb ella.

Ella, en tot moment l'escoltava i se li formaven somriures a la cara en veure al seu marit, feliç per aconseguir nous èxits i veure'l satisfet amb aquest tema que tant adorava, perquè, encara que no li digués massa sovint, estava completament enamorada de la passió que sentia el seu marit i de la seva il·lusió.

Entre els dos van recollir la taula i es van preparar per anar a dormir. Mentre la Sara es posava el pijama, ell la mirava detingudament. Estava estirat al llit contemplant les corbes del cos de la seva dona, aquell cos amb forma de rellotge de sorra. Inconscientment, es va posar a pensar en l'equació que devia tenir aquella figura. Va agafar un petit paper i un llapis de la tauleta de nit tranquil·lament,

i va copiar la forma que veia davant els seus ulls.

La Sara va anar al lavabo per rentar-se les dents i, en aquell interval, en Pau va trobar una equació per la figura de la seva companya, de la seva estimada companya de vida. Amb un somriure de satisfacció a la cara, va ficar el paper entre les pàgines del llibre que estava situat a sobre de la tauleta de nit i es va ficar dins del llit.

La Sara va entrar a l'habitació un altre cap, es va acostar a en Pau i li va fer un curt petó. Es va estirar al llit i es va tapar amb el llençol.

En Pau, no va poder evitar pensar: Els petons tenen una equació?

Va mirar la Sara, concretament els seus llavis, i es va quedar així durant una bona estona. Es va acostar lentament a ella i li va fer un altre petó intentant trobar així una resposta, però no la trobava. Va tancar la llum i va intentar dormir, però no podia, només podia pensar en aquella pregunta que, de moment, no tenia resposta. Per si no ho tenia ja suficientment complicat, aquella pregunta el va portar a una altra, una demés complicada, cosa que ja veia difícil. L'amor que sentia per la Sara es podia reflectir en una equació? Es va passar tota la nit donant voltes a aquella pregunta. No era capaç de treure l'entrellat i això el mortificava profundament.

L'endemà es va passar tot el dia al llit amb una sensació molt estranya. Només feia que mirar les equacions que tenia escrites per tot el seu voltant: al sastre, a les parets, sota del llit, als mobles... fins que va obrir el llibre on havia guardat l'equació més important per ell: la que reproduïa la forma de la Sara. En realitat, es tractava del llibre que a ell li havia impactat més des de sempre: *Don Quijote de la Mancha*. Tant li havia agradat el text de Cervantes que sempre se l'estava llegint, de tal forma que quan l'acabava, el tornava a començar un altre cap des del principi. Es veu que les seves obsessions abastaven també aquest aspecte!

El seus pensaments anaven de les equacions al llibre, del llibre a les equacions, fins que es va aixecar del llit d'una revolada adonant-se, al fi, igual que el protagonista de la seva obra predilecta, que les seves obsessions li havien fet perdre el cap, que havia perdut el món de vista des de feia temps i que havia de tornar al plàcid seny d'una vida més normal.

Tanmateix, va pensar en la felicitat que li havia comportat el seu interès per les matemàtiques al llarg dels últims anys, la complicitat que la Sara tenia quan el veia amb les seves bogeries i, a més a més, va concloure que, al cap i a la fi, el protagonista de la novel·la de Cervantes, la pèrdua de la seva follia el va acabar conduint a la mort.

Just en aquell precís moment, la Sara va obrir la porta, preocupada per ell. A contrallum, la seva figura semblava reflectir la forma de la dona més meravellosa del món, del seu món... per la qual cosa li va dir que es passaria la tarda intentant esbrinar l'equació de la seva forma. La seva dona el va mirar i li va dedicar un altre somriure, ple d'amor a "la seva petita i dolça equació".